

ШИВА И ПАРВАТИ

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

Имало едно време божествен цар на име Дакша. Той бил голям поклонник на богинята Дурга. Години наред той отправял своите молитви към нея. Накрая тя се вслушала в неговите настойчиви молби и му се явила.

— Ти ме разчувства, о, набожни царю Дакша. Кажи ми сега какво мога да направя за тебе? Обещавам да изпълня едно твое желание.

Царят събрал молитвено длани, поклонил се ниско и казал:

— О, велика богиньо на силата, единственото нещо, което желая, е ти да се преродиш като моя дъщеря.

Дурга се съгласила, но поставила две условия: първо — да я даде за жена на Шива, и второ — да изпълнява и най-малкото ѝ желание и да не прави нищо, което би я разсърдило.

Царят се съгласил. Не след дълго жена му родила красиво момиченце. Това била самата Дурга. Нарекли я Сати. Когато тя пораснала, омъжили я за Шива.

Дакша никак не харесвал Шива, който бил прекалено силен и надменен и не уважавал достатъчно царя. Освен това кой би харесал своя зет, ако ходи гол. Само около кръста си Шива препасвал тигрова кожа, а за украшения не ставало и дума. Царят не искал дори да поглежда своя зет и постоянно го критикувал:

— Синко, виж бог Индра, той е много по-незначителен от тебе, а изглежда толкова царствен в прекрасните си одежди и със скъпите си накити. Я, погледни, около шията ти има само живи змии!

На Шива сякаш му бучала край ухото и не обръщал внимание на думите на царя. Това разбира се още повече ядосвало Дакша.

Един ден Дакша събрал всички божества на голямо празненство. Единствено Шива не бил поканен. Щом разбрала за случилото се, Сати не била на себе си от яд.

— Аз трябва да отида да разбера защо ти не си поканен, скъпи — казала тя на Шива и хукнала да се стяга за път. Как ли не опитвал Шива да я спре, но тя не искала и да чуе.

Молитвените песнопения вече били започнали, когато пристигнала Сати. Главният свещеник бил запалил голям огън и напявал молитви. Божествата били насядали около огъня, разговаряли весело и се смеели. Първото нещо, което Сати чула, щом стъпила в

бащиния си дворец, бил гласът на Дакша. Той на висок глас сипел критики по адрес на Шива:

— Татко, моля те, спри веднага — извикала Сати. — По-добре да умра, но да не слушам тези тежки думи.

Ала Дакша продължавал. Сърцето на Сати се пръснало от мъка. Тя не можела да издържи повече. Разпуснала косите си и се хвърлила в пламъците, които моментално я изпепелили.

Щом разбрал какво се е случило, Шива загубил ум и дума. Веднага сътворил армия от демони и ги пратил в земите на своя тъст. Демоните започнали да грабят и убиват, палели и унищожавали всичко по пътя си. Накрая обезглавили и Дакша.

Разтреперана, със сълзи на очи, съпругата на Дакша се проснала в нозете на Шива да моли за милост. Умолявала великия бог да съживи Дакша.

— Добре — отвърнал Шива. — Но от този ден той ще носи овнешка глава на раменете си.

Щом изрекъл тези думи, Шива се оттеглил в дебрите на Хималаите и потънал в размисъл.

Скоро Сати отново се преродила, този път като дъщеря на Хималая, царят на планините. Родителите ѝ я нарекли Парвати. Те бдели над своята рожба и щом тя пораснала, започнали да ѝ търсят достоен мъж.

Един ден в ледения дворец на Хималая пристигнал божественият мъдрец Нарада. Царят веднага го попитал кой е най-подходящият съпруг на Парвати. Нарада отвърнал, че самият Шива ще се ожени за нея. Царят бил на десетото небе от радост — за по-достоен зет и не можел да мечтае. Като Шива нямало нито на небето, нито на земята.

След няколко дни царят отишъл да се срещне с Шива, но не посмял да го прекъсне размишленията му. Добре знаел, че след смъртта на Сати Шива не поглеждал жени и прекарвал дните си в усамотение.

Хималая обаче не се предал лесно. Минали няколко дни и в главата му се родила чудесна идея. Той бил сигурен, че нежният чар на дъщеря му ще спечели любовта на Шива. Затова я изпратил при Шива, да го чака и да бди над усамотението му. С нея отишли и приятелките ѝ. Парвати с радост се съгласила, защото отдавна тайно наблюдавала Шива и много го харесала. Спокойствието, което той излъчвал,

изпълвал душата ѝ с любов. Независимо че той не я поглеждал, Парвати усещала странно привличане към Шива.

И така, принцесите ден и нощ бдели недалеч от Шива. Парвати не позволявала нищо да обезпокои неговото уединение. Тя всеки ден шетала около мястото, където той седял. Посадила чудна цветна градина и сладките ухания на екзотичните цветове изпълвали с аромат въздуха наоколо. Но Шива не обръщал никакво внимание на всичко това.

Боговете били загрижени от странното поведение на Шива. Докога няма да се интересува какво става по света. През това време злите демони се били разбеснели и обърквали спокойствието на дните им.

— Както е тръгнало, скоро ще превземат небесата и всички ни ще прогонят — завайкал се Индра.

За съжаление той добре знаел, че бог Брахма, съзателят на вселената, бил надарил лошите демони със страшна сила и му предсказал, че само синът на Шива и Парвати ще победи техния вожд.

Затова боговете повикали на помощ бога на любовта Мадан. Вече разказахме как Мадан разбудил Шива с любовна стрела, но сам загинал от огнения поглед на третото му око. Лошото било, че Шива продължавал да не иска да се жени. Той си тръгнал дори без да погледне повторно Парвати.

Този, когото Парвати най-много обичала, ѝ обърнал гръб. Тя била тъжна, но все по-силно и по-силно обичала Шива. Родната ѝ майка постоянно я убеждавала да се ожени за някой бог. Ала девойката не искала да слуша съветите на майка си, защото вече била решила — или Шива, или никой друг.

Парвати се усамотила в гората. Ден и нощ тя отправяла молитви към небесата. Не се прибрала нито през изпепеляващите лета, нито през мразовитите зими. Седяла под проливните дъждове, градушки и бури и непрекъснато викала името на Шива. В началото се хранела с диви семена и плодове, после започнала да пие само вода, докато накрая отказала да яде и пие.

Веднъж при нея дошъл млад отшелник, който искал да разбере причината за нейното сурово покаяние. Когато тя му казала, че прави всичко това, за да спечели любовта на Шива, той силно се изсмял.

— Странно, че ти, която си толкова хубава и можеш да вземеш всеки бог за съпруг, си губиш времето с Шива.

— Защо да е странно? — предизвикателно го погледнала Парвати и лицето ѝ се обляло в руменина. — Аз мисля, че той е по-красив от всички богове, взети заедно.

— Шива е покрит с прах и пепел, така че трудно може да се разбере как всъщност изглежда — казал отшелникът. — Косата му е толкова заплетена, че прилича на гнездо на врана.

— Как смееш да говориш такива неща за моя любим? — извикала Парвати, която наистина започнала да се ядосва. — Да го сравняваш с друг е все едно да сравняваш блясъка на слънцето с мъждукането на газените лампи. Ти си твърде нищожен човек, за да разбереш една такава голяма душа като неговата — викала девойката, но отшелникът продължавал да ѝ се присмива.

— Достатъчно! Не искам да чуя от тебе нито дума повече за моя бог! — казала разгневена Парвати, но когато се обърнала да си ходи, тя чула зад себе си един глас, който ѝ казал:

— Не си отивай, дъще на Хималая, аз дойдох, за да те изпитам.

Парвати се спряла изненадана. Изненадата скоро се превърнала в голямо възхищение, когато видяла как отшелникът се превърнал в Шива.

Богът се усмихнал ласкаво и казал:

— Стрелата на любовта и твоята преданост се оказаха по-силни дори от моята воля. Накрая те я сломиха.

Най-сетне Шива помолил Парвати да се омъжи за него. Радостта обхванала не само Парвати и нейните родители. Всички божества си отдъхнали с облекчение и вдигнали сватба, каквато дотогава небесата не помнели.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.